

S tlukoucím srdcem se na něj dívala. Vstal a jeho dlouhá pavoučí postava se v měsíčním světle zdála najednou daleko.

"Nechci vás znásilňovat, vy ubohá malá panno. To nemám ve zvyku. Oni vás tedy nedotčenou obětovali tomu hroznému kulhavci z Languedoku? To je ale příšerné!"

Uklonil se a ona začala nenávidět jeho výsměšný úsměv.

"Víte, měl jsem v životě mnoho žen, bílých, černých, žlutých i rudých, ale nikdy jsem žádnou nenutil násilím nebo ji nekupoval. Přišly samy. I vy jednoho dne, jednoho večera přijdete."

"Nikdy!"

Unikl jí zuřivý výkřik. Se zájmem na ni pohlédl, nepřestával se usmívat.

"Jste malá divoška, ale to já mám docela rád. Snadné vítězství lásku znehodnocuje, těžkým bojem stoupá na ceně. To říká André Chapelain, mistr v umění milovat. Sbohem, krásko, spěte sladce ve své velké posteli, se svými půvabnými údy, malými krásnými ňadry, smutnými, že je nikdo nelaská. Sbohem."

Druhý den ráno se Angelika probudila a viděla, že slunce je vysoko na obloze. Ptáci, už zmožení vedrem, odpočívali ve stínu zahrady.

Angelika si vůbec nepamatovala, jak se svlékla a ulehla do postele, která voněla po fialkách. Rozplakala se únavou a zklamáním, možná i pocitem opuštěnosti. Ráno se už cítila silnější.

Ujištění, kterého se jí dostalo od jejího podivného manžela, že se jí nedotkne, dokud si to ona sama nebude přát, ji na jistý čas uklidnilo. To si snad myslí, že se mi začne jeho znetvořená tvář a kratší noha líbit?

Hýčkala si představu příjemné existence vedle manžela, s nímž budou dobří přátelé. Život by nemusel být tak špatný.

Toulouse je zábavné město.

Diskrétní Marguerita s neproniknutelným pohledem ji přišla obléknout. V poledne se Angelika vrátila do města. Clément Tonnel jí vyřídil vzkaz od pana hraběte, že pracuje v laboratoři a že ho nemá na oběd čekat. Ulevilo se jí. Clément dodal, že ho hrabě najal jako majordoma. Je moc spokojen. Místní lidé jsou hluchí a líní, ale srdeční. Dům mu připadá bohatý a on se bude snažit, aby s ním byli jeho noví páni spokojeni.

Angelika mu poděkovala za proslov, v němž se mísila úcta s jistou blahosklonností. Byla celkem spokojená, že u sebe bude mít tohoto chlapce, jehož způsoby se tak liší od hlučného okolí.

V následujících dnech se Angelika mohla přesvědčit, že palác hraběte de Peyrac je určitě nejnavštěvovanějším místem ve městě. Pán domu se aktivně účastnil všech radovánek. Jeho vysoká klátivá postava se pohybovala od skupinky ke skupince a Angeliku udivovalo, jak všichni ožívají, jakmile se objeví.

Pomaloučku si zvykala na to, jak vypadá, a její odpor slábl. To hluboké rozhořčení a strach, který jí naháněl, určitě vyplývalo z velké části z myšlenky, že se s ním musí milovat.

Teď, když se v tomto ohledu uklidnila, musela uznat, že ten muž umí bavit společnost, je milý, zvláštní a sympatický.

K ní se choval dokonale lhostejně. Projevoval jí úctu, jaká přísluší lidem jejího postavení, ale skoro jako by ji neviděl. Každé ráno ji pozdravil. Seděla proti němu u obědů, jichž se pravidelně účastnilo nejméně deset dalších lidí, takže s ním nemusela zůstat mezi čtyřma očima, jak se obávala.

Zároveň však neuplynul den, aby jí neposlal nějaký dárek; ozdobu nebo šperk, nové šaty, kus nábytku nebo bonbóny či květiny. Všechno tak vkusné a přepychové, že musela být okouzlená, nadšená, ale zároveň ji to uvádělo do rozpaků.

Nevěděla, jak dát hraběti najevo radost, kterou jí těmi dárky působí. Pokaždé, když s ním musela přímo promluvit, nebyla s to zvednout oči k jeho znetvořenému obličejí a nešikovně se zakoktávala.

Jednou našla u okna, před nímž sedávala, pouzdro z červeného marokénu s železným kováním, a když ho otevřela, objevila nejkrásnější diamantový náhrdelník, jaký si dokázala představit.

Dívala se na něj, chvěla se a říkala si, že ani královna určitě nemá podobný; vtom zaslechla

charakteristický krok svého manžela.

S rozzářenýma očima se k němu rozběhla.

"To je ale nádhera! Jak vám mám poděkovat, pane?"

Ve svém nadšení k němu přímo letěla. Téměř do něj vrazila.

Dotkla se tváří sametové vesty - vtom ji zadržela železná paže. Obličej, který ji děsil, byl najednou tak blízko, že jí úsměv zhasl na rtech a ona s nepřekonatelným pocitem hrůzy uskočila dozadu. Paže Jorreye de Peyrac okamžitě klesla a muž řekl s lehkým pohrdáním:

"Děkovat mi? Proč? Nezapomínejte, drahoušku, že jste žena hraběte de Peyrac, posledního potomka slavné toulouské šlechty. Z tohoto titulu musíte být ze všech nejkrásnější a nejlépe oblečená. Takže mi vůbec nemusíte děkovat."

Povinností měla velice málo, a mohla si tedy připadat v paláci jako host, který naprosto volně disponuje s časem. Joffrey de Peyrac se jí jako manžel připomínal jen velmi zřídka. Ovšem na plese u guvernéra či jiného vysokého úředníka musela být právě madame de Peyrac opravdu ta nejkrásnější a nepřepychověji oblečená žena z celého města.

To pak přicházel bez ohlášení, sedal si vedle toaletního stolku a pozorně sledoval úpravu mladé ženy, radil šikovným rukám Margot a ostatních komorných. Žádná maličkost mu neunikla.

Ženská toaleta pro něj vůbec nebyla tajemstvím. Angeliku okouzlovaly jeho přesné postřehy a starostlivá péče. Protože měla dobrou vůli stát se skutečně velkou dámou, poslouchala ho na slovo. V těchto chvílích zapomínala na svou nenávist i na svou hrůzu.

Ale když se jednou večer pozorovala ve velkém zrcadle, nádherná v saténových šatech barvy slonové kosti s vysokým krajkovým límcem, protkávaným perlami, a najednou vedle sebe zahlédla temnou postavu hraběte de Peyrac, přepadlo ji zoufalství, jako by jí na ramena padl olovený plášť.

Co je platné bohatství a nádhera, pomyslela si tváří v tvář svému osudu, když jsem na celý život uvázaná ke křivonohému a ošklivému manželovi.

Náhle si všiml, že se Angelika v zrcadle dívá na něho, a rychle ustoupil:

"Co je s vámi? Nepřipadáte si krásná?"

Zamračeně pohlédla na svůj obraz.

"Ano, pane," odpověděla poslušně.

"Tak byste se snad mohla aspoň usmát?"

Měla pocit, že hluboce vzdychl.

V následujících měsících si musela všimnout, že Joffrey de Peyrac věnuje daleko víc pozornosti a poklon jiným ženám než manželce.

Byl spontánně, vesele a vynalézavě galantní a dámy ho očividně rády vyhledávaly.

Hrály si na preciózky, jak to bylo v módě v Paříži.

"Tady je Dvůr trubadúrské poezie," řekl jí jednou hrabě.

"Všechno, co kdysi tvořilo půvab a kouzlo Akvitánie a pak i celé Francie, se musí uchovat v těchto zdech. Toulouse například slavíval proslulé Květinové hry. Zlatou fialu získal mladý Rousillonský básník. Právě v Toulouse se scházejí skladatelé rondelů ze všech koutů Francie i celého světa a účastní se soutěží pod patronací Clémence Isaurové, slavné inspirátorky trubadúrů v minulosti. Tak se nelekejte, Angeliko, že do mého paláce neustále přichází tolik neznámých tváří. Pokud by vám vadily, můžete se uchýlit do letohrádku u Garonny."

Ale Angelika netoužila žít v ústraní. Pomalu ji očarovávalo kouzlo tohoto radostného života. Nejdřív se některé dámy pokusily jí pohrdat, ale když zjistily, a to brzy, že je velice duchaplná, přijaly ji mezi sebe.

Když viděla, jaký úspěch mají slavnosti, jež hrabě pořádá ve svém paláci, který patří přece i jí, začala se ráda starat o jejich bezchybný průběh. Běhala z kuchyně do zahrady a z pudy do sklepa, své tři malé černoušky v patách.

Zvykla si na jejich veselé kulaté černé tvářičky. V Toulouse bylo hodně černých otroků, protože přístavy Aigues-Mortes a Narbonne se otevíraly Středozevnímu moři, což bylo jakési pirátské jezero. Doplnout přes moře z Narbonnu do Marseille bylo opravdové dobrodružství. V Toulouse se velice smáli jakémusi gaskoňskému šlechtici, kterého cestou zajala arabská galéra.